

Миху (стрѣсва се и бързо се прикръстя).

Да ли е истина, бе Драгне? Хемъ казватъ, че право отъ гробътъ дохождалъ.

Драгни (и той бързо се прикръстя).

Хж, хж!... мълчи си сега. Я пò-скоро, че — може вече да дойдатъ, а пъкъ азъ да утидж тамъ да видѣж... (тръгнува).

Миху (доближава до него).

Къдѣ? Азъ самъ не оставамъ тукъ! Той може право тукъ да дохожда... (узъртва се страхливо).

Драгни (бързо се прикръстя).

Нима те е страхъ? Я гледай... Бре, че си билъ страх...

Чува се шумъ. Драгни и Миху се изиоплашватъ. Единътъ се скрива подъ единъ столъ, а другиятъ — подъ другъ. Слѣдъ малко Драгни си показва главата, гледа, кръсти се, излиза и плюе въ назва си. Така прави и Миху.

Драгни (гледа на Муха).

Ухъ! страхъ го... То нѣмало ништо пъкъ той...

Миху,

Ами че ти пò-напредъ...

Драгни.

Хж, хж! пò-скоро, че...

(Мълчешкомъ намѣтватъ оште малко чапитѣ, шестаритѣ и многосвѣтницитѣ и узъртваштицъ се утватъ си бързешкомъ).

ЕВЛЕНИЕ 5.

ДРАГОМИРЪ, ДОБРИНЪ И НѢКОЛКО ВЕЛМОЖИ.

Драгомиръ, Добринъ и велможитѣ (разговаряштицъ влизатъ).

Единъ велможа (на Драгомира).

Какво гледа той условията! Само да се отгървемъ ние отъ Петра, че... Той не ште да е пò-добъръ отъ брата си.